

CRISTINNE C.C.

EPHIALTE

— PARTEA I —

ÎNCEPUTUL UNUI
COȘMAR

EDITORI:

Manager Iuliana Răducanu
Referent Elena Dițu

COPERTĂ:

Amalia Chițulescu

CORECTURĂ:

Mihaela Hură

DESIGN •**TEHNOREDACTARE:**

Ramona Marinescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Cristinne C.C.

Ephialte / Cristinne C.C.. - Brașov: Creator, 2021

5 vol.

ISBN 978-606-029-470-2

Partea 1: Începutul unui coșmar. - 2021. -

ISBN 978-606-029-471-9

821.135.1

© **EDITURA CREATOR**, 2021

PENTRU PREZENTA EDIȚIE

Str. Zaharia Stancu, Nr. 21A, Brașov, România

E-mail: editura@libris.ro

Tel.: 0720 539533

Libris
ȘT.O.IOSIF

Str. Mureșenilor nr. 14, Brașov, România

Tel.: 0268 477 799

E-mail: office@libris.ro

Libris.ro

Respect pentru oameni și cărți

Editura **CREATOR** face parte din grupul de firme **Libris**

CUPRINS

NOTĂ LA A DOUA EDIȚIE · 7

CAPITOLUL I

Heaven's Place · 9

CAPITOLUL II

Dacă planul A nu funcționează... · 26

CAPITOLUL III

Ghici cine vine la cină... · 34

CAPITOLUL IV

O voce-n întuneric... · 44

CAPITOLUL V

Planul · 65

CAPITOLUL VI

Forța albă · 78

CAPITOLUL VII

Liam... · 86

CAPITOLUL VIII

Evadarea · 94

CAPITOLUL IX

Biroul lui Novac · 102

CAPITOLUL X

Prințul Umbrelor · 113

CAPITOLUL XI

Dezvăluiri · 127

CAPITOLUL XII

Tânărul Oliver · 147

CAPITOLUL XIII

Este doar o chestiune de timp... · 174

CAPITOLUL XIV

Oriunde vom merge, vom merge împreună · 197

CAPITOLUL XV

Uneori, încrederea înseamnă totul · 211

CAPITOLUL XVI

Legat la ochi, te voi urma... · 228

CAPITOLUL XVII

Oameni, Umbre și dezastru · 241

CAPITOLUL XVIII

Dacă o luptă îți dorești, vei avea un război · 253

CAPITOLUL XIX

**O umbră este pe atât de puternică, pe cât de intensă
este lumina · 261**

CAPITOLUL XX

Când totul se termină în sunet de sirene · 272

EPILOG · 276

CAPITOLUL I

HEAVEN'S PLACE

*„Cufundat în întuneric, lâng-o cruce mărmurită,
Într-o umbră neagră, deasă, ca un demon El veghează.”*

Mihai Eminescu, Înger și Demon

Nori denși de fum inundau totul în jur ca o ceață înecăcioasă. Lumini colorate își făceau loc, tremurând printre aburii gri, și dispăreau apoi, lăsând totul în semiîntuneric. Ici-colo, se ivea câte o siluetă ce se pierdea cu iuțeală, învăluită în negura mișcătoare. O muzică distorsionată se auzea dintr-un colț, dar murmurul vocilor era mai puternic și acoperea în parte ritmul ascuțit al melodiei.

Fumul dens, clienții puțini și, în cea mai mare parte, aburiți de alcool transformau barul într-o camuflare excelentă. Aflasem de el întâmplător, cu o noapte înainte, când urmărisem o pradă sigură printre tomberoanele de pe o străduță lăturalnică a orașului. Am amânat atacul, pentru a-i permite victimei alese să se intoxice cu frică. Un bărbat înalt și adus de spate, cu barba neîngrijită, îmbrăcat zdrențaros, cu ochii injectați și împresurați de cearcăne adânci, s-a aruncat disperat pe ușa barului, în speranța unui refugiu.

Îmi aminteam zâmbetul cu care mă apropiasem de intrarea jerpelită și privisem, pe deasupra ei, la plăcuța reclamei ce scotea un bâzâit strident.

Heaven's Place, am șoptit, mijind ochii către scrisul colorat de lumini puternice și tremurânde.

Hmm! Numele mă amuza încă. Să nu iubești ironia?! Nu-mi era cunoscut, și mă felicitam în gând că am descoperit acest *colț de Rai*.

Familia noastră se mutase cu mai puțin de trei ani în urmă în Mandaria și, deși ieșeam în fiecare seară, încă nu cunoșteam toate locurile și străduțele acestei așezări. Nu era foarte mare, însă era una dintre cele mai importante comunități. Fiind, de fapt, o peninsulă, era împresurată în cea mai mare parte de Marea Neagră și se prindea de continent doar printr-o fâșie îngustă care făcea trecerea până la așezarea Calatis. Toate tranzacțiile mai importante din Ținuturile de Mijloc se întâmplau aici, iar asta însemna un aflux de lume importantă, dar și multe scursuri care încercau să profite de pe urma acesteia.

Mișcarea permanentă de populație de toate felurile ne asigura suficientă discreție pentru a ne putea hrăni fără probleme. Așa că, imediat după ce Inițierea mea s-a încheiat, am vândut tot ce aveam și ne-am mutat aici.

În plus, Consiliul era mult mai indulgent cu regulile în acest loc. Complexitatea celor impuse de noul stil de viață de după transformarea prin care trecusem se reducea, în realitate, la o singură regulă, dar era vital să fie respectată dacă nu doreai să le atragi atenția: Drepturile oamenilor nu aveau să fie încălcate! Nici nu conta care. Dreptul la viață, proprietatea, dreptul de a se scărpinga în... Dar dacă de majoritatea te mai puteai atinge din când în când (așa, cât să le zgârii puțin suprafața, însă fără a lăsa urme permanente), ei bine, dreptul la viață al oamenilor nu era indicat să-l treci cu vederea. Dacă omul continua să respire, chiar și puțin șifonat, cu puțin noroc, era în regulă pentru Ephialte.

Normal că Dani – frumoasa și stilata mea soră mai mare – insista, până devenea enervant de pisăloagă, să nu mă hrănesc niciodată folosind un om pe care nu-l cunosc:

„Asigură-te că știi în ce te bagi! Nu uita să-ți cunoști victima! O ajută și pe ea, iar ție îți pot salva viața aceste informații!” – acesta era unul dintre discursurile sale preferate. Îl auzisem în acești ani de când mă număram printre Ephialte atât de des, încât devenise un fel de zgomot de fond. Sigur, avea dreptate, dar ai zice că la un moment dat, după zeci,

poate chiar sute de repetări, ai avea motive să prinzi un pic de încredere și să te oprești. Nu eram amnezică... Nici să fi vrut, n-aș fi putut uita. Erau cuvintele care înlocuiau „La revedere!” de fiecare dată când ieșeam să mă hrănesc.

Ca o soră mai mică și deosebit de ascultătoare, îl urmărisem pe „alcool la purtător” ăsta mai bine de o săptămână. Îi învățasem programul, tabieturile (mai degrabă, metehnele) și itinerariul. Mergea acasă doar când rămânea fără bani, când foamea își făcea loc printre aburii bahici, când hainele ajungeau să îi pută insuportabil. Suna la ușa micii garsoniere și începea să se smiorcăie și să îngaiame promisiuni pe care nici măcar în acel moment nu le credea. Și – culmea! – funcționau. Era primit, iar și iar, înăuntru.

Oameni slabi și proști!, m-am văzut nevoită să remarc, și nu pentru prima dată.

Cu o seară în urmă mă mândream să constat că avusesem parte de o „masă” bunicică. Totul decursese ca la carte. Cartea teoretică a fraților mei, desigur. Obținut suficiente informații în prealabil? Bifat. Om aflat în pragul disperării și cu o viață dezordonată? Bifat. Locație fără martori? Bifat. Perfect până la ultima picătură de energie și starea euforică lăsată la final. Nu eram convinsă că bețivanul meritase starea de bine pe care i-o făcusem cadou. Speram să se învețe minte și să se întoarcă la nevastă-sa definitiv.

Fără să intenționeze, omul îmi făcuse, la rândul său, un dar. Era meritul lui că descoperisem acest minunat loc, cu mult mai confortabil decât aleile unde obișnuiam să stau la pândă printre tomberoane și mirosuri care îmi rămâneau impregnate în nări ore la rând.

Cu entuziasm venisem în această seară să încep urmărirea unei alte potențiale victime. Fumul înecăcios făcea vizibilitatea greoaie, iar zgomotul... Ah! Perfect! Nici nu le-am pomenit de el celor de-acasă. Voiam să mă conving întâi că flerul meu dă randament maxim, și abia apoi să mă laud.

Așezată într-un colț îndepărtat al barului, încercam să nu atrag atenția. M-am concentrat asupra barmanului. Acesta a tresărit ca după

CRISTINNE C.C.

EPHIALTE

— PARTEA a II- a —

TREZIREA UNUI
COȘMAR

EDITORI:

Manager Iuliana Răducanu
Referent Elena Dițu

COPERTĂ:

Amalia Chițulescu

CORECTURĂ:

Mihaela Hură

DESIGN •**TEHNOREDACTARE:**

Ramona Marinescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Cristinne C.C.

Ephialte / Cristinne C.C.. - Brașov: Creator, 2021

5 vol.

ISBN 978-606-029-470-2

Partea 2: Trezirea unui coșmar. - 2021. -

ISBN 978-606-029-472-6

821.135.1

© **EDITURA CREATOR**, 2021

PENTRU PREZENTA EDIȚIE

Str. Zaharia Stancu, Nr. 21A, Brașov, România

E-mail: editura@libris.ro

Tel.: 0720 539533

Libris
ȘT.O.IOSIF

Str. Mureșenilor nr. 14, Brașov, România

Tel.: 0268 477 799

E-mail: office@libris.ro

Libris.ro

Respect pentru oameni și cărți

Editura **CREATOR** face parte din grupul de firme **Libris**

CUPRINS

CAPITOLUL I	
Cum să-l refuzi pe cel ce îți servește Space? · 9	
CAPITOLUL II	
Să mă scuzi pentru timpul pierdut... · 18	
CAPITOLUL III	
Dar măcar am încercat... · 27	
CAPITOLUL IV	
Vizită neașteptată · 41	
CAPITOLUL V	
Să ierți o fi ușor... pentru alții · 50	
CAPITOLUL VI	
Dacă nu-mi place destinația, măcar să mă bucur de călătorie... · 61	
CAPITOLUL VII	
Aceeași insulă, o altă perspectivă · 71	
CAPITOLUL VIII	
Poveste fără „Și au trăit fericiți...” · 84	
CAPITOLUL IX	
Gelozia – monstrul cu ochii verzi · 93	
CAPITOLUL X	
Ai încredere în mine! Habar n-am ce fac... · 100	

CAPITOLUL XI

Revelații · 112

CAPITOLUL XII

**Ultima confesiune nu va fi niciodată
despre ceva de bine · 129**

CAPITOLUL XIII

Foc, explozii, deznădejde · 141

CAPITOLUL XIV

Să mă hrănesc cu speranță e tot ce mi-a rămas · 151

CAPITOLUL XV

Priviți monstrul din mine · 161

CAPITOLUL XVI

Știri de ultimă oră · 176

CAPITOLUL XVII

Oprește-te acum... ori niciodată! · 185

CAPITOLUL XVIII

Vizite nocturne în stil shakespearean · 192

CAPITOLUL XIX

Renunț la nemurire, doar fii al meu o viață! · 201

CAPITOLUL XX

Doar pe cei dragi îi poți răni ușor · 208

CAPITOLUL XXI

**Când pleci, ia o parte din sufletul meu,
să-ți țină de cald · 222**

CAPITOLUL XXII

Iar de sfârșitul lumii, vom face sport · 233

CAPITOLUL XXIII

Eu unde am fost când s-a decis așa? · 239

CAPITOLUL XXIV

**Pentru protecția noastră, acceptăm
plata în Coșmaruri · 245**

CAPITOLUL XXV

**Ia-mă în brațe și hai să privim sfârșitul
dintr-o supernovă · 253**

CAPITOLUL XXVI

Spune-mi din nou: de ce facem asta? · 267

CAPITOLUL XXVII

**Aroanța este invers proporțională cu... sau era
dimensiunea nasului? · 274**

CAPITOLUL XXVIII

Dar scopul umbrei e să ia lumina · 285

CAPITOLUL XXIX

Ce-ar fi să petrecem sfârșitul lumii împreună? · 296

EPILOG · 306

CAPITOLUL I

CUM SĂ-L REFUZI PE CEL CE
ÎȚI SERVEȘTE SPACE?

„La ce simțirea crudă a stinsului noroc
Să nu se sting-asemeni, ci-n veci să stea pe loc?
Tot alte unde-i sună aceluiași pârâu:
La ce statornicia părerilor de rău?”

Mihai Eminescu, *Despărțire*

Trecuseră doar două săptămâni și iată-mă din nou în locul din care plecasem... În minunatul bar *Heaven's Place* din Mandaria, orașul în care mă mutasem împreună cu familia mea, atât cât rămăsese din ea, cu mai puțin de trei ani în urmă. Când am plecat de acasă, nu eram sigură încotro mă vor conduce pașii. Simțeam nevoia să ies, pur și simplu. Nu era necesar încă să mă hrănesc și nici nu aveam chef să caut viitoare victime. Voiam doar să mă plimb, să ascult zgomotul orașului pregătindu-se de noapte, să simt adierea brizei ce venea dinspre Marele Port, să-mi ascult propriii pași pe asfaltul străduțelor pe care începusem încet-încet să le cunosc.

Toate evenimentele acestor ultime zile se derulasera cu o asemenea viteză, încât devenise important să mă opresc puțin să respir. Planuri peste planuri, discuții peste discuții, toate se aglomeraseră în ultimul timp, iar eu plutisem parcă printre ele fără un moment de liniște. Toată viața îmi fusese răsturnată cu susul în jos. Mă săturasem să simt frustrare și teamă că aș putea fi atacată în orice clipă.

Starea mea se îmbunătățise de cum ieșisem în noapte.

Străzile, aproape pustii la o asemenea oră, erau învăluite în lumina gălbuie proiectată de stâlpi stradali și animată din când în când de reclamele magazinelor pe lângă care treceam.

Doar aparent atentă la ce se întâmpla în jurul meu, pașii m-au purtat, parcă din voia lor, către această parte a orașului și, în scurt timp, m-am trezit încă o dată în fața ușii metalice cu vopsea roșie crăpată și scorojită de rugină. Întocmai ca în seara în care am descoperit acest loc, m-am oprit în fața lui, lăsând lumina reclamei de deasupra să-mi joace pe chip în culori. Același bâzâit strident se auzea din plăcuța de deasupra. Am privit-o, neputându-mi reprima o grimasă la zgomotul ascuțit, apoi am tras adânc aer în piept.

Într-un timp atât de scurt, multe lucruri se schimbaseră radical nu doar în viața mea, ci în a tuturor celor din jur.

Cauza cumplitei boli DMD¹ care îngenunchease comunitatea oamenilor fusese, în sfârșit, descoperită. Viața atâtor ființe era puternic zdruncinată.

Și toate astea, ca urmare a unui șir de evenimente pur întâmplătoare care porniseră de aici, din acest bar. Nu m-aș fi gândit niciodată că urmărirea aceluia bețivan avea să conducă în final la un asemenea rezultat.

Ajunsa însă în fața barului, un alt motiv m-a determinat să-i pășesc din nou pragul.

Voiam să discut cu omul căruia îi aparținea localul. Mi se spusese că își făcuse griji pentru mine, un lucru neobișnuit pentru un străin, dar mai ales pentru un om. Pe de altă parte, îi datoram faptul că frații mei aflaseră unde să vină să mă caute când am fost răpită și dusă pe insula îngrozitoare a lui Theon Novac.

Să îi pese unui om de soarta unui Ephialt, fără un beneficiu care să îndrepte balanța, ei bine, nu era ceva ce auzai la tot pasul. Până acum două săptămâni, aș fi crezut că este imposibil. Între timp, Andreas intrase în viața mea. El și fratele lui răsturnaseră multe idei preconcepute și-mi oferiseră lecții pe care nu le-aș fi intuit de una singură.

1. DMD – Degenerative Malak Disease – Boala lui Malak

Gândindu-mă la omul ce îmi devenise atât de drag într-un timp atât de scurt, mi-am simțit buzele ridicându-se într-un zâmbet cald. Andreas era omul împreună cu care am reușit să scap din ghearele netrebnicului de Novac Senior și totodată partenerul meu de năzbâtii în ultima perioadă. Se pare că împărtășeam minunat tendința de a intra în bucluc. Eram „periculoși împreună”, cum îmi spusese Max la un moment dat.

Frații Panasis, împreună cu frumoasa Philia, se mutaseră acum în oraș și închiriaseră o casă exact lângă a noastră. Pe lângă plăcerea companiei (vizibilă la fiecare dintre noi), ne bucuram de beneficiul de a ne putea proteja unii pe alții în cazul în care Victor, conducătorul Umbrelor, se hotăra să-și pună în practică amenințarea pe care mi-o șoptise la ureche la ultima noastră întrevedere.

Numai la gândul ăsta, un fior rece îmi trecea pe șira spinării. Mi-aș fi dorit să nu am ocazia să-l mai văd vreodată, dar asta era o speranță deșartă. Pentru moment, Umbrele se țineau departe atât de oameni, cât și de Ephialte. Cauzaseră nenumărate morți în rândul umanității, complotaseră, se aliaseră ilegal, veștile se împrăstiaseră peste tot. Dacă până de curând se bucuraseră de o discreție mascată din partea tuturor, ei bine, se terminase. Erau vânați din toate părțile. Cu siguranță că Victor ne considera vinovați, pe mine și pe familia mea. Șirul întâmplărilor ce mă avuseseră în centru conduseseră la aducerea lor sub lumina reflectoarelor și pe lista celor mai căutați. Greu să uite ori să ignore rolul pe care-l jucasem.

Nu urma să treacă mult timp până își va trimite creaturile acelea înfiorătoare să termine ce au început. Atât noi, cât și cei trei Panasiși eram convinși. Trebuia să fim pregătiți. După discuții și discuții, se luase hotărârea să nu stăm departe unii de alții. Frumoasa lor casă și refugiu din pădurea de lângă Lacul Dracului fusese oricum compromisă, așa că, în final, cei trei se mutaseră în Mandaria.

Închiriaseră o casă peste drum de noi, iar din acel moment, eram practic mai tot timpul unii la ceilalți.

Am intrat ezitant în bar și m-am oprit pentru câteva momente lângă ușă, neștiind încotro să mă îndrept. Am aruncat o privire de jur-împrejur,

CRISTINNE C.C.

EPHIALTE

— PARTEA a III-a —

UMBRA UNUI
COȘMAR

EDITORI:

Manager Iuliana Răducanu
Referent Elena Dițu

COPERTĂ:

Amalia Chițulescu

CORECTURĂ:

Mihaela Hură

DESIGN •**TEHNOREDACTARE:**

Ramona Marinescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Cristinne C.C.

Ephialte / Cristinne C.C.. - Brașov: Creator, 2021

5 vol.

ISBN 978-606-029-470-2

Partea 3: Umbra unui coșmar. - 2021. -

ISBN 978-606-029-473-3

821.135.1

© **EDITURA CREATOR**, 2021

PENTRU PREZENTA EDIȚIE

Str. Zaharia Stancu, Nr. 21A, Brașov, România

E-mail: editura@libris.ro

Tel.: 0720 539533

Libris
ȘT.O.IOSIF

Str. Mureșenilor nr. 14, Brașov, România

Tel.: 0268 477 799

E-mail: office@libris.ro

Libris.ro

Respect pentru oameni și cărți

Editura **CREATOR** face parte din grupul de firme **Libris**

CUPRINS

CAPITOLUL I

„Cine a mai auzit de un Ephialt cu depresie?” · 7

CAPITOLUL II

E ca și cum aș fi avut o premoniție! · 16

CAPITOLUL III

„Să te las în viață a fost o greșeală” · 22

CAPITOLUL IV

„Va trebui să discutăm despre tot ce s-a întâmplat acolo
și nu numai...” · 33

CAPITOLUL V

„Ai plecat la vânătoare de Umbre fără mine?” · 40

CAPITOLUL VI

„Ești tu politicoasă, dar nu prea știi să-ți alegi
mâncarea, fata mea!” · 55

CAPITOLUL VII

„Casa asta e a naibii de sinistră!” · 64

CAPITOLUL VIII

„Sunt responsabil pentru moartea lor!” · 75

CAPITOLUL IX

„Dacă s-a lăsat ca prostul ars de viu, îl omor cu
mâna mea!” · 83

CAPITOLUL X

„Sper doar să mai vrea să vorbească cu mine” · 88

CAPITOLUL XI

**„Dacă mă atingi, mi-e teamă că rațiunea
mă va părăsi” · 95**

CAPITOLUL XII

„N-am să mă port deloc ca o domnișoară” · 106

CAPITOLUL XIII

„Cineva ar trebui să strângă gunoiul de pe jos” · 113

CAPITOLUL XIV

„Cu alianța asta, vin la pachet multe consecințe” · 122

CAPITOLUL XV

**„Am dreptul să fiu acolo, în rândul celor
care luptă” · 133**

CAPITOLUL XVI

„Ești dispusă să îți asumi acest risc?” · 144

CAPITOLUL XVII

„Atât de real!” · 153

CAPITOLUL XVIII

**„Am nevoie de monstrul din tine, nu de
un partener de dans!” · 167**

CAPITOLUL XIX

„Niciodată să nu-mi dai drumul!” · 179

CAPITOLUL XX

„Ce avem noi aici, nu e grotesc, este idilic” · 188

CAPITOLUL XXI

**„Nu-mi cere să promit altceva, pentru că mă voi vedea nevoită
să-mi încalc promisiunea!” · 207**

CAPITOLUL XXII

**„Depun eforturi considerabile pentru
a îți îngădui să trăiești” · 220**

CAPITOLUL XXIII

„A fost aici! Victor a fost aici!” · 234

CAPITOLUL XXIV

„Nu pot spune nici că-mi displaci” · 246

CAPITOLUL XXV

„Mereu mă întorc după tine, doar știi!” · 253

CAPITOLUL XXVI

„Vei învăța să pierzi” · 265

EPILOG · 287

CAPITOLUL I

„CINE A MAI AUZIT
DE UN EPHIALT CU
DEPRESIE?”

*Ce suflet trist mi-au dăruit
Părinții din părinți,
De-au încăput numai în el
Atâtea suferinți?*

*Ce suflet trist și fără de rost
Și din ce lut inert,
Că după-atâtea amăgiri
Mai speră în deșert?*

*Cum nu se simte blestemat
De-a duce-n veci nevoi?*

Ce suflet trist – Mihai Eminescu

Vântul șuiera amenințător, lovindu-mă cu putere în piept, încercând să se opună cu încăpățănare și trăgându-mă cu mâini invizibile de spate. Cu fiecare rafală, mâinile mi se încleștau și mai strâns pe ghidon, iar dreapta îmi rotea accelerația, provocând noul meu companion să huruie plin de viață și să se arunce înainte cu viteza de nedescris a păsării de pradă căreia îi purta numele. Vibrațiile se propagau prin tot corpul și un zâmbet plin de satisfacție mi se întinse pe față, ascuns în spatele căștii negre cu vizieră fumurie. Imaginile se succedau pe lângă

mine, precum într-un film derulat pe rapid, copacii și ruinele de pe margine îmbinându-se într-o linie ștearsă și vălurită, în care culorile se amestecau amețitor unele cu celelalte. Doar șoseaua din fața mea părea aproape nemișcată, nuanța de un gri închis a asfaltului, lucind în depărtare într-un efect de morgana și lăsând impresia mișcătoare a unei ape. Chiar și cu extazul ce însoțea mereu plimbările pe motocicletă, evenimentele recente obișnuiau să îmi acapareze mintea, lăsându-mă pradă gândurilor și răpindu-mi din plăcerea cu care mă abandonam senzației.

În ultimele luni, mă surprindeam zâmbind din ce în ce mai rar, de parcă fața mea se dezobișnuise să-și mai flexeze mușchii astfel, iar aceste raiduri, călare pe motocicletă și testând de fiecare dată noi limite atât pentru ea cât și pentru mine, erau aproape singurele momente care îmi aduceau minunata stare și îmi ridicau colțul buzelor într-o satisfacție și pierdere de sine.

Îmi aminteam fiecare detaliu din ziua în care Max m-a chemat în curtea din fața noii noastre reședințe și mi-a arătat, cu un zâmbet larg, ușor timid, cu ochii sclipindu-i nerăbdători, o chestie acoperită cu o pânză mătăsoasă de culoare neagră. Eram ușor distrată și iritată totodată de faptul că tocmai fusesem pusă de frații mei și ceilalți membrii ai grupului nostru peștiș să suflu într-un tort deasupra căruia fusese așezat un bebeluș mic din marțipan care dormea cu fundulețul gol în sus, cu mânuțele grăsuțe așezate frumos pe o lumânare în formă de patru. Îmi făcuseră o surpriză, dorind să sărbătorim împlinirea a patru ani de la Inițierea mea, iar alegerea tortului îi aparținuse nesăbuitului de Felix. Ornatul acestuia fusese, de asemenea, ideea lui. De gluma cu bebelușul în fundul gol puteam trece – probabil – dar să faci cadou unui Ephialt un tort de ciocolată? La o aniversare a Inițierii? Era pur și simplu cruzime!

Când Max mi-a făcut un semn complice să îl urmez, tocmai îmi mijeam ochii la Andreas, care înfuleca alături o felie nefiresc de mare din tortul meu, scoțând tot felul de sunete de satisfacție absolută a papilelor gustative. Cu gândul încă la straturile de ciocolată, nucă și cine știe ce alte minunății a căror savurare o pierdusem pe vecie, am înaintat aproape absentă la îndemnul lui Max și-am tras de materialul lucios, lăsându-l să cadă în ape, la picioarele mele.

Mi-amintesc cum secunde în șir nu am fost în stare să articulez nimic. Cu gura căscată, ochii holbați și împietrită în locul în care mă aflam, priveam ca trăsniță la superba motocicletă din fața mea. O Suzuki Hayabusa, neagră, magnifică, aproape identică cu cea pe care o văzusem în Vertica cu doar câteva luni în urmă, când ne îndreptam spre Consiliul Ephialtelor. O admirasem atunci de la distanță, iar Max mă întrebase dacă îmi plăcea și dacă mi-aș dori-o. Trecuseră mai multe luni și uitasem cu desăvârșire de acea întâmplare. Când formele sale desăvârșite s-au proiectat pe retina mea, m-am îndrăgostit iremediabil de *șoimul meu călător*¹.

Am învârtit din nou accelerația, dându-i un nou puls de putere și aplecându-mă și mai mult ca să pot continua să respir împotriva curentului ce îmi apăsa pieptul. Zâmbetul îmi dispăruse de pe buze și nici nu remarcasem când l-am pierdut. Poate în aceeași clipă în care mi-am amintit că acea zi fusese nu numai prima dată când mă urcasem pe o motocicletă, dar și prima zi din care, din motive încă necunoscute, relația dintre mine și Max a început încet încet să se năruie.

Mi-am simțit ochii umezindu-mi-se și știam foarte bine că nu era de la viteza – acum trecută de 350 de km pe oră – cu care goneam pe șoseaua dreaptă și pustie ce ducea spre Mako, localitate aflată în partea de vest a Ținuturilor de Mijloc și în direcția căreia oamenii se îndreptau acum din ce în ce mai rar.

Înainte de Revelație, această localitate era aproape în mijlocul continentului, dar acum reprezenta ultima așezare în care mai puteai găsi oameni. Continentul se rupsese în mai multe bucăți, iar toată partea de vest fusese distrusă, civilizația fiind aproape năruită din temelii. Puțină lume se aventura acum prin astfel de locuri, iar străzile erau aproape goale, pe alocuri, distruse ori pline de verdeață. Ajunsesem să cunosc ruta spre Mako și o preferam pentru ieșirile mele cu motocicleta, ori de câte ori găseam un prilej în care să pot evada pentru câteva ore.

Să evadez... Exact așa ajunsesem să simt aceste momente departe de toți cei dragi și nu era normal. Dar de unde venea o astfel de stare? Ce

1. Hayabusa – denumire care în limba japoneză se traduce prin „șoim călător”.

CRISTINNE C.C.

EPHIALTE

— PARTEA a IV - a —

ÎMPLINIREA UNUI
COȘMAR

EDITORI:

Manager Iuliana Răducanu
Referent Elena Dițu

COPERTĂ:

Amalia Chițulescu

CORECTURĂ:

Mihaela Hură

DESIGN •**TEHNOREDACTARE:**

Ramona Marinescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Cristinne C.C.

Ephialte / Cristinne C.C.. - Brașov: Creator, 2021

5 vol.

ISBN 978-606-029-470-2

Partea 4: Împlinirea unui coșmar. - 2021. -

ISBN 978-606-029-474-0

821.135.1

© **EDITURA CREATOR**, 2021

PENTRU PREZENTA EDIȚIE

Str. Zaharia Stancu, Nr. 21A, Brașov, România

E-mail: editura@libris.ro

Tel.: 0720 539533

Libris
ȘT.O.IOSIF

Str. Mureșenilor nr. 14, Brașov, România

Tel.: 0268 477 799

E-mail: office@libris.ro

Libris.ro

Respect pentru oameni și cărți

Editura **CREATOR** face parte din grupul de firme **Libris**

CUPRINS

CAPITOLUL I

Propunerea lui Felix · 7

CAPITOLUL II

A fi sau a nu fi... ucigaș de Umbre · 16

CAPITOLUL III

Mia amore · 20

CAPITOLUL IV

Decizia plecării · 30

CAPITOLUL V

Pregătiri · 34

CAPITOLUL VI

Familia Generalului Șanta · 38

CAPITOLUL VII

Dezastrul · 48

CAPITOLUL VIII

Wagnera 16 · 53

CAPITOLUL IX

O alegere nu este niciodată simplă · 55

CAPITOLUL X

Privește la ce lași în urmă · 72

CAPITOLUL XI

Cele trei alegeri · 77

CAPITOLUL XII

Rămâi cu mine aici, până la sfârșit · 101

CAPITOLUL XIII

Ce nu te omoară te face inconștient · 111

CAPITOLUL XIV

Lumea trebuie să afle · 131

CAPITOLUL XV

Insula Lastovo · 148

CAPITOLUL XVI

Te predai un timp mie? · 156

CAPITOLUL XVII

Nici măcar nu am apucat să o cunosc · 167

CAPITOLUL XVIII

Ai pierdut doar o luptă, nu și războiul · 176

CAPITOLUL XIX

O idee... teoretică · 187

CAPITOLUL XX

Succesul lui Andreas · 202

CAPITOLUL XXI

Din nou în Vertica · 217

CAPITOLUL XXII

Dacă nu avem de ales, cu drag suntem de-acord · 227

CAPITOLUL XXIII

Conferința de Presă · 245

CAPITOLUL XXIV

La granița dintre realitate și vis · 259

CAPITOLUL XXV

Sfârșitul unui Coșmar · 269

CAPITOLUL XXVI

SUPREMUM VALE · 283

EPILOG · 296

CAPITOLUL I

PROPUNEREA LUI FELIX

„Încingeți-vă spada la danțul cel de moarte,
Aci vă poarte vântul, cum știe să vă poarte
A țopăi în joc!
Aci vă duceți valuri în mii batalioane,
Cum în păduri aprinse, mânat în uragane,
Diluviul de foc.

[...]

Cad putredele tronuri în marea de urgie,
Se sfarmă deodată cu lanțul de sclavie
Și sceptrele de fier;
În două părți infernul portalele-și deschide,
Spre-a încăpea cu mia răsufilele hâde
Tiranilor ce pier!

[...]

În darn răsună vocea-mi de eco repetită,
Vă zguduie arama urechea amorțită
Și simțul leșinat;
Virtutea despletită și patria-ne zeie
Nu pot ca să aprinză o singură scânteie
În sufletu-nghețat.

Și singur stau și caut, ca uliul care cată
În inima junimii de viața-i dezbrăcată
Un stârv spre-a-l sfâșia;
Ca pasărea de zboru-i din ceruri dizmețită,
Ca muntele ce-n frunte-i de nouri încrețită
Un trăsnet ar purta.”

Mihai Eminescu, Junii corupți

Soarele sclipea în tabla lucioasă de pe acoperișul clădirii din față, razele ricoșând de pe suprafața încinsă direct în fereastra înaltă de la care mă găsisem să contemp lu agitația de pe străzile curate și cochete ale Verticăi.

Un sentiment de neliniște mă chinuia deja de ore întregi și părea să se intensifice cu fiecare minut ce se adăuga discuțiilor interminabile și amânării deciziei de a porni înspre Split.

Când se hotărâse susținerea „cruciadei” dorite de Consiliul Ephialtelor împotriva Umbrelor, îmi imaginasem o incursiune rapidă prin locurile în care bănuiam că se ascundea Victor și... și cam până acolo înaintasem cu scenariile legate de curajoasa inițiativă.

Mișcarea propusă de tâmpitul de Demetrios nu o consideram nici înțeleaptă, dar cu atât mai puțin oportună.

Nu duceam lipsă de motive pentru a visa la mecla ferchezuită a lui Victor plecată și umilă la picioarele mele, cu impecabilul și nelipsitul său costum, terfelit și plin de praf, mângâind asfaltul în timp ce mai-marele prinț să mă implore să-l cruț. Pe cât de ridicolă ar fi putut părea o asemenea năzuință, mă delectam cu posibilul moment de umilință și cu gustul seducător al unei împrejurări similare încă din după-amiaza în care am fost nevoit să asist la imaginea Alisiei îngenuncheată lângă pantofii lustruiți ai nenorocitului. Dar chiar și fără minunata amintire ce-mi curma pofa de mâncare de fiecare dată când mi se proțăpea în gând, tot aveam suficiente motive să-mi doresc să dau cu Întunecimea Sa de toți pereții. Mi-ar fi fost oricum suficientă tragedia provocată lui Kay de către minionii săi.

Toată revolta mea nu însemna nimic în comparație cu suferința provocată umanității. Cine să îi condamne pe oameni pentru pornirile ucigașe și nerăbdătoare de a eradica atacurile de care Umbrele se făcuseră vinovate de-a lungul timpului și de a se răzbuna nu doar pentru moartea atâtor semeni, dar și pentru ignoranța în care au fost ținuți?

Și totuși, nu citeam disperarea în ochii celor ce îi reprezentau, așa cum nici în mine nu găseam o ură desăvârșită, crudă și înfometată de răzbunare.

Nici pe chipurile și în atitudinea fraților Iacob nu descoperisem înverșunarea de a-l răstigni pe Victor, deși le cunoșteam deja prea bine ferocitatea cu care își iubeau și protejau sora mai mică, supusă chinurilor nu doar o dată de către Umbre.

Dar iată că în clasamentul celor mai aprigi doritori de război cu Umbrele nu ocupam primele locuri nici eu, nici omenirea cu ai ei conducători, nici măcar gardienii neobosiți ai Alisiei. Nu. Nici pe aproape. Membrii Consiliului Ephialtelor se zbăteau prin comisii, întrevederi și mese rotunde, proclamând cu însuflețire cum confruntarea cu Umbrele nu mai putea fi amânată, anihilarea lor fiind o necesitate mai mare decât aerul. Era adevărat că nu toți manifestau același patos precum Demetrios și cei doi fani ai săi – Osgar și Casia – dar nici nu își contraziceau reprezentantul.

Iar mie tocmai această vehemență îmi trezea tot felul de porniri ucigașe la adresa lor, și nu la cea a adversarului evident al războiului ce stătea să izbucnească.

În realitate, pentru o sinceritate pe care mă feream să o dezvălui de față cu altcineva cu excepția lui Felix, mă vedeam nevoit să recunosc faptul că îl uram pe Demetrios și, în general, pe cei din Consiliu, cu o pasiune cu mult mai furibundă decât aversiunea pentru Victor și Umbrele sale.

Da, Prințul Întunecat își declarase intenția de a o ucide pe Alisia sau necesitatea de a recurge la o asemenea măsură sau dracu' să-l ia și pe ăla cu logica lui tâmpită și înțeleasă doar de el, dar până la un punct (și doar în sinea mea) îi dădeam dreptate Alisiei. Victor avusese ocazie după ocazie să-i curme viața sau măcar să se străduiască – să-și dea cu adevărat silința – să o facă. De fiecare dată alesese să nu meargă până la capăt.

În confruntarea de lângă Cheile Nerei, în grandioasa sală din palatul fosilelor Consiliului, ba chiar și pe acea stradă pustie, nu i-ar fi trebuit mai mult de o suflare pentru ca Alisia să înceteze să existe.

Doar gândul și panica îmi ridicau părul pe ceafă. Un mârâit involuntar mi-a vibrat în gât și am realizat că strângeam pervazul ferestrei abia când acesta a trosnit ușor sub forța degetelor încleștate în jurul lui.

Clar, afecțiunea mea pentru Victor putea fi măsurată doar în valori negative, dar totuși, de fiecare dată când a avut-o pe Alisia la cheremul său, a evitat să o omoare. Nu erau simple întâmplări. A ales să o lase să trăiască. În unele dăți aducând-o în stări deplorabile, dar vie.

Consiliul? Insecta aceea fosilizată de Demetrios? Nu i-au oferit nici măcar o șansă la replică. Au dat sentința, au condamnat-o la moarte și au trecut la executare în următoarea secundă. Fără milă. Fără scrupule. Doar pentru a-și putea ei târî în continuare robele îmbâcsite de aroganță și putregai pe holurile palatului în care stăteau ascunși.

Au concluzionat că Alisia poate conduce la un eventual avantaj al Umbrelor față de ei și nimic altceva nu a mai contat. Nici că eliminarea ei însemna uciderea cu sânge rece a unui seamăn de-al lor, nici că Alisia nu purta vreo vină pentru acțiunile lui Victor, nici că nu dețineau suficiente dovezi pentru a o considera cu adevărat un pericol.

Nu au așteptat să înțeleagă, nu au dorit să asculte de rațiune. S-au repezit să treacă direct la executarea unei sentințe nedrepte.

La fel se grăbeau și acum. Iar dacă dădeau dovadă de atâta nerăbdare, ceva era mai putred decât motivele pe care le vehiculau cu atâta fervență.

Și fără ura palpabilă la adresa lor, aproape personificată, pe care o dezvoltasem și-o crescusem mare, și tot mi-ar fi trezit o groază de suspiciuni disperarea cu care își doreau să vâre bățul prin gardul după care mocneau tăcute Umbrele.

Zilele treceau cu toate aceste discuții, iar eu aveam la dispoziție prea mult timp cu gândurile mele. Nu fusese niciodată o alegere înțeleaptă să fiu blocat într-un singur loc, cu țintele urii pasionale fluturându-și robele pe sub nasul meu și fără antidotul meu personal (cu ochii verzi) împotriva monstrului din mine să mă echilibreze.

Senzația apropierii unui Ephialt mi-a gădilat simțurile și am știut exact cine va da buzna în cameră chiar înainte ca impertinentul să lovească ușa de perete cu finețea unui buldozer. Un zâmbet larg mi-a înflorit pe față și m-am întors dinspre geam, așteptând iminenta apariție.

Cu precizia unui ceas elvețian, Felix a pătruns în încăpere și, imediat ce a dat cu ochii de mine, s-a strâmbat nemulțumit.

CRISTINNE C.C.

EPHIALTE

— DOUĂ NUVELE —

RECVIEM PENTRU
ALISIA

COȘMARUL LUI
MAXIMILIAN NOVAC

EDITORI:

Manager Iuliana Răducanu
Referent Elena Dițu

COPERTĂ:

Amalia Chițulescu

CORECTURĂ:

Mihaela Hură

DESIGN •**TEHNOREDACTARE:**

Ramona Marinescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Cristinne C.C.

Ephialte / Cristinne C.C. - Brașov: Creator, 2021

ISBN 978-606-029-470-2

Recviem pentru Alisia;

Coșmarul lui Maximilian Novac: Spin-off. - 2021. -

ISBN 978-606-029-475-7

821.135.1

© **EDITURA CREATOR**, 2021

PENTRU PREZENTA EDIȚIE

Str. Zaharia Stancu, Nr. 21A, Brașov, România

E-mail: editura@libris.ro

Tel.: 0720 539533

Libris
ȘT.O. IOSIF

Str. Mureșenilor nr. 14, Brașov, România

Tel.: 0268 477 799

E-mail: office@libris.ro

Libris.ro

Respect pentru oameni și cărți

Editura **CREATOR** face parte din grupul de firme **Libris**

CUPRINS

RECVIEM PENTRU ALISIA

CAPITOLUL I

17 ani · 9

CAPITOLUL II

Mai stai · 14

CAPITOLUL III

Antiexemplu · 21

CAPITOLUL IV

Ne bucurăm în ciuda lor · 30

CAPITOLUL V

Tu și eu · 36

CAPITOLUL VI

Animale de pradă · 46

CAPITOLUL VII

Imperfect · 55

CAPITOLUL VIII

Lumea ta · 63

COȘMARUL LUI MAXIMILIAN NOVAC

CAPITOLUL I

Forța obiceiului este mare · 73

CAPITOLUL II

Adevărul este în... umbră · 82

CAPITOLUL III

În flagrant Coșmar · 88

CAPITOLUL IV

Chiar și un fir de... Ephialt are umbra sa · 91

CAPITOLUL V

Cred, fiindcă e absurd · 97

CAPITOLUL VI

Aici și acum · 108

CAPITOLUL VII

Să se facă lumină! · 113

CAPITOLUL VIII

Cine tace e de acord · 119

CAPITOLUL IX

Dacă tăceai, filozof rămâneai · 130

CAPITOLUL X

Orice ai face, fă cu prudență, fără să-ți tai respirația la sfârșit · 136

CAPITOLUL XI

Dacă îndrepti o greșeală, îndrepti o sută · 141

CAPITOLUL XII

Să se asculte și cealaltă parte · 149

CAPITOLUL XIII

Om sunt, nimic din ce este omenesc nu-mi este străin · 158

EPILOG · 164

UMBRA UNUI COȘMAR

(FRAGMENT DIN CARTEA A TREIA A SERIEI)

CAPITOLUL I

„Cine a mai auzit de un Ephialt cu depresie?” · 172

CAPITOLUL II

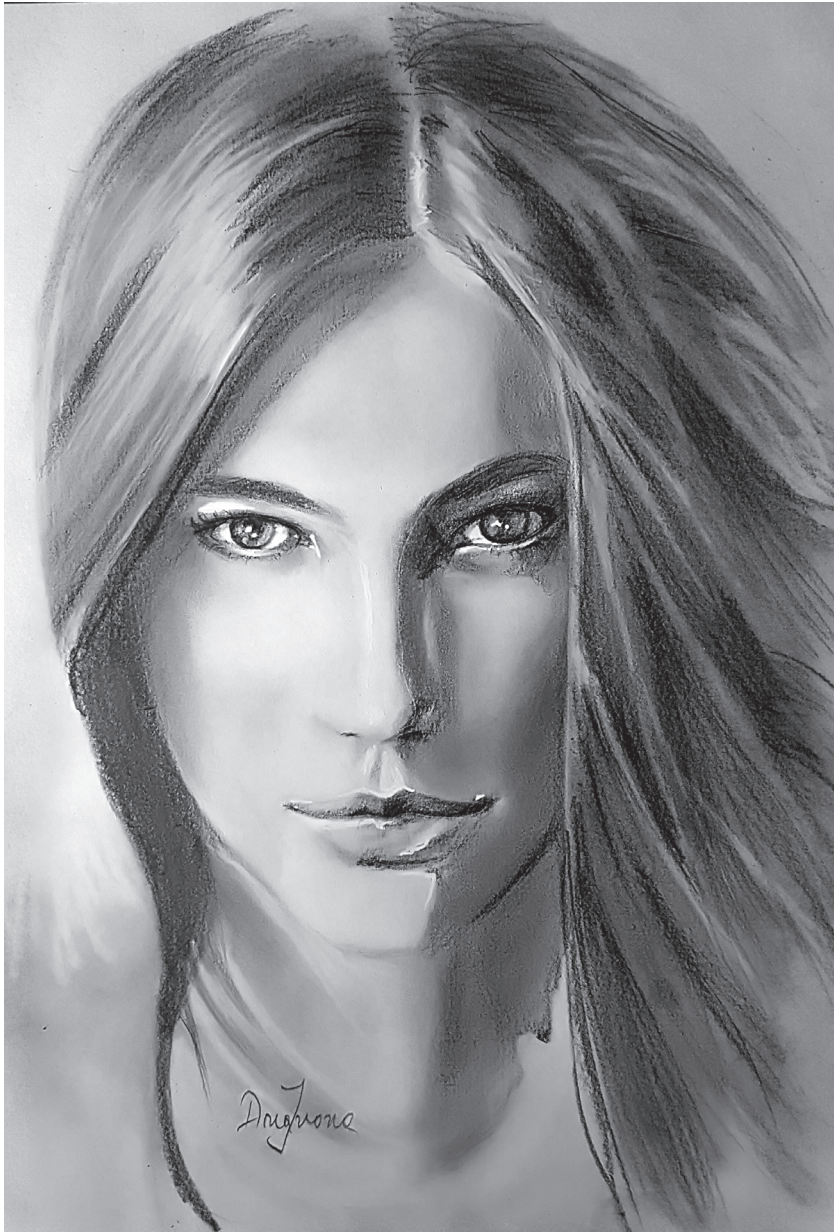
„E ca și cum aș fi avut o premoniție!” · 181

CAPITOLUL III

„Să te las în viață a fost o greșeală” · 187

EPHIALTE

RECVIEM PENTRU
ALISIA

CAPITOLUL I

17 ANI

„Un an de când copila petrecuse
 Urzind gândirea-i și visând ursitul,
 Un an întreg prea fericită fuse,
 Dar dup-un an mi-a fost-o-ajuns urâtul.
 Își amintea viața ce-o avuse
 Și peste pieptu-i își îndoaie gâtul,
 Și trist privea un punct cu ochii țintă,
 Și se usca ca și la umbr-o plântă.
 Eu mor de n-oi vedea seninul, cerul,
 De n-oi privi nemărginirea vastă,
 Răceala umbrei m-a pătruns cu gerul
 Și să mai duc nu pot viața astă.
 Ah! Ce fericire-aș fi să văd eterul
 Și să văd lumea, codrii din fereastă,
 Și de voiți cu viață să mai suflu,
 Deschideți uși, fereste, să răsufli.
 Astfel o mistuia neastâmpăratul
 De viață dor și dorul cel de soare.”

Mihai Eminescu, Fata-n grădina de aur

Luminițe colorate dănuiau pe tavan în ritmul muzicii, provocându-mi o senzație de vertij din ce în ce mai pronunțată. Sigur, ar fi putut să fie și din cauza celor două pahare de Space pe care le dădusem pe gât, pe nerăsuflăte, de cum pășisem pragul imensei case în care se dezlănțuia, într-un vacarm de nedescris, petrecerea – prima la care fusesem invitată.

Casa îi aparținea lui Tanis Lazarus. Mai exact, părinților acestuia, pe care îi puteai încadra cu ușurință în categoria celor mai bogați oameni